

Jak je důležité mít vikinga

Byla noc. Každý pořádný příběh obvykle začíná za tmy, tehdy se dobře buduje napětí. Z dále k člověku doléhá vytí vlků, inkoustová modř noční oblohy je osvětlena stovkami a stovkami hvězd, které kdyby mohly mluvit, tak by jistě řekly něco jako „Je čas na dobrodružství!“, „Padám, něco si přeji!“, nebo „Dej pozor na tu čajovou konvici!“. Zvláště ta poslední informace by se jednomu obyvateli hvězdné oblohy hodila. Vědět to dříve, tak by jistě z nebe nyní nepadala vesmírná loď.

Nehoda zaviněna čajem, jak britské. Nehoda zaviněna čajem na vesmírné lodi, která má vzhled londýnské telefonní budky? Ještě britštější. Nehoda zaviněna čajem, na vesmírné lodi, která má vzhled londýnské telefonní budky a kterou pilotuje muž s přízvukem ze severní Anglie? Tady již dochází slova. Ne, počkat, slova dojdou až při pohledu na dívku stojící vedle našeho muže s přízvukem. Ta blondýnka si mohla ze skříně vybrat jakékoli tričko, ale nakonec sáhla potom, co má na prsou vlajku Spojeného království. Kontrolka úrovně britskosti v tento moment zešílela společně s ostatními kontrolkami, měřiči, ukazovači a tentononci, které se v lodi nacházely.

„Říkala jsem ti, že se za jízdy pít nemá!“ odsekla dívčina s tričkovlajkou a pevně se chytila zábradlí u řídicí konzole.

„Nejde o nic, co by se nedalo vyřešit, Rose,“ zazubil se na ni pan Přízvuk a Rose měla pocit, že přitom radostně zaplácal ušima.

„Doktore, tohle už není legrace!“ křikla a zuby nehty se snažila udržet na nohách. Lodí projel další otřes.

„Že ne?“ zaváhal Doktor a zatáhl za jednu z páček. „Tak proč se tak moc bavím?“ „Protože si libuješ v situacích, kdy nám jde o život?!“ vyhrkla a loď s krycím jménem TARDIS se znovu otřásla v základech.

„Tak teď mi křivdíš,“ odsekl Doktor a vytáhl ze své kožené bundy sonický šroubovák. Pro Rose to byla stále jenom podivná kouzelná hůlka, která dokáže

opravit robota z 23. století, ale nezvládne otevřít dřevěnou skříň. Dřevo bylo pro Doktora něco jako kryptonit pro Supermana. Prostě si s ním nerozuměl. Další věcí, se kterou si zjevně nerozuměl, bylo řízení. Zjevně se i něco tak jednoduchého jako je cesta časem a prostorem může v Doktorových rukách zvrtnout. Na pilotování byl prostě dřevo.

„Slíbil jsi, že budu na Vánoce doma!“ vyštěkla Rose.

„Vždyť taky budeš!“ ohradil se Doktor.

„Ale v jednom kusu!“ postěžovala si Rose, která očekávala, že se každou chvílí někam zřítí a rozbijí na tisíc maličkých kousků.

„V jednom kusu? Nepamatuji si, že bychom se na něčem takovém domluvili,“ řekl Doktor zamyšleně a přitáhl si k sobě jeden z monitorů.

„Na tom se přeci domlouvat nemusíme!“ vztekala se. „To je přeci samozřejmé!“

„Možná pro tebe,“ odsekl. „Ale já znám jednu mimozemskou rasu, jejíž členové se na Vánoce rozloží do krabice, pošlou se příbuzným a ti je před rodinnou večeří sestaví. Je to jednoduchý proces, zapotíš se u toho méně než při sestavování poličky z IKEA.“

„To sis teď určitě vymyslel,“ procedila mezi zuby.

„Ani náhodou!“ bránil se. „A byli moc a moc pohostinní, někdy nás tam vezmu.“

„Jestli tohle přežijeme!“ křikla a nervózně přejela pohledem rudá světla, která se v TARDIS rozsvítila.

„Vánoční světýlka!“ zajásal Doktor. „Fantastické, hned je tu sváteční atmosféra.“

TARDIS sebou znovu cukla a Rose přepadla na řídicí panel.

„Tak, hotovo!“ řekl Doktor spokojeně. „Domov Rose Tylerové a právě načas, ještě stihneš vánoční puding.“

Rose po něm hodila skeptický pohled a přešla ke dveřím TARDIS. Když je však otevřela, udeřil ji do obličeje silný víchř.

„Brr,“ zatřásla se. „Doktore, nevím, kde si myslíš, že bydlím, ale tohle určitě není Londýn!“ křikla a zprudka zavřela dveře.

„Že ne?“ zaváhal. „No, možná jsme přistáli o kus vedle.“

„Jo, na Antarktidě,“ odfrkla. Nedivila by se, kdyby venku zahlédla tučňáka.

„Nebuď hned tak kousavá,“ řekl a zadumaně pohlédl na monitor. „Á, už to vidím. Jsme od Londýna vychýlení opravdu jen o maličký kousek.“

„A kde teda jsme?“ vyzvídala. „Brighton? Plymouth?“

„Trošku severněji,“ pobídl ji a stále hypnotizoval obrazovku.

„Sheffield? Liverpool? No, tak už mě nenapínej,“ zanaříkala a když viděla Doktorův zadumaný výraz, cítila potřebu něco dodat. „Doktore,“ povzdychla si, „jsme my vůbec ještě v Anglii?“

„Řídit TARDIS není vůbec jednoduché, je tu spousta neznámých,“ začal Doktor.

„Jízda skrz vortex je bláznivá a stejně nebezpečná jako jízda po dálnici D1.“

„Tak kde to jsme?“ zavrčela.

„No, jsme v Evropě,“ odpověděl Doktor spokojeně. „Víš, jak je náročné trefit správný kontinent? Velice. Za to bych si měl dát šálek dobrého čaje.“

„Kde to sakra jsme?!“ vybuchla.

„To jsou hned nervy,“ povzdychl si Doktor. „Když to musíte tak nutně vědět, slečno Nedočkavko, tak jsme v zemi zvané Norsko.“

„No, dobře, to není zase tak zlé,“ zamyslela se Rose. „Můžu nasednout na letadlo a do Londýna doletět, byla bych tam tak –“

„Konkrétně v 10. století,“ dodal Doktor a Rose cítila, jak vzteky rudne. Tak tady jistě žádné letadlo nechytne. Ne během příštích pár stovek let.

„Ale,“ začal Doktor, „trefili jsme noc z 24. 12. na 25. 12., takže, technicky vzato jsem tě na Vánoce dostal domů. Děkovat netřeba.“

„Dostal domů? Vždyť jsme v Norsku!“ řekla rozhořčeně.

„Ale na planetě Zemi!“ dodal Doktor a napodobil přitom její hlas. „To je snad tvůj domov, ne? Alespoň podle tvého mobilního operátora.“

Rose vytáhla svou tlačítkovou a nezníčitelnou Nokii a ukázala Doktorovi displej.

„Vidíš snad někde tady kontakt na Nora z desátého století?“

„Nemůžu za to, že jsou takoví stydlíni,“ pokrčil Doktor rameny a přešel ke dveřím.

„Navíc se zde nezdržíme dlouho. TARDIS je v naprostém pořádku, jen potřebuje rekonfigurovat systém a obrátit polaritu neutronového toku.“

„Cožeto?“

„Potřebuje restartovat,“ zazubil se Doktor. „Vypnout a zapnout, to je univerzální řešení na každý problém. A teď pojďme!“ zavelel a otevřel dveře TARDIS.

„Ukrátíme si čas procházkou. Třeba tu mají vánoční trhy. Byl jsem na jednom

v Praze, dal jsem si tam kelímek svařáku. To bylo v zimě roku 2005. Nebo 2055?“ zaváhal. „Plus mínus nějaké to století, ale bylo to tam pěkné.“

„Pražské trhy zní skvěle,“ povzdychla si Rose. „Škoda, že jsi mě zatáhl do téhle pustiny,“ dodala od šatní skříně, odkud vylovila ohromný chlupatý kabát, do kterého se zabalila. V tu chvíli si přišla jako Yetti, ale pokud si měla vybrat mezi módou a umrznutím, měla v tom jasno. „Navíc, to si vážně myslíš, že vikingové pořádají vánoční trhy?“

„Proč by nemohli? Víš o tom, že máš na Nory pořádnou pifku? To je velice nezdvořilé. Tak a teď jdeme,“ zavelel a vyšel ven. „Hmm, čerstvý vzduch, žádný smog, nádhera,“ řekl a zhluboka se nadechl.

„Taky je tu pěkná klajtna,“ zabručela Rose.

„Tobě se prostě vždycky něco nelíbí,“ řekl Doktor. „Pamatuj si, kde parkujeme.“

„Pamatuj si, kde parkujeme,“ zamumlala Rose a přetáhla si přes hlavu huňatou kapuci.

V tu chvíli ani jeden z nich netušil, že se jim do cesty brzy připelete ztracený král se svou družinou.

Harald I. se ze svého koně již nějakou chvíli rozčiloval.

„Jste dřeva!“ zuřil a v obličejí byl celý rudý. „Kdo vybral tuhle cestu?!“

„To byl Sven,“ křikl někdo.

„Já se omlouvám,“ zakňoural mladý blondatý viking. „Myslel jsem, že je to zkratka.“

„Zkratka?!“ rozzuřil se král. „Touto dobou jsme již měli být na hradě a hodovat!“

„Když on na mě ten los tak divně zíral,“ povzdychl si Sven, který považoval zvíře za vtělení boha Lokiho, co se jim snaží překazit cestu.

„Takže, abych to zkrátil,“ dolehl k nim Doktorův hlas. „Když jsem ten oživlý trdelník chytil, tak –“

„Kdo jste?!“ přerušil ho král.

„A hle, páni vikingové!“ rozzářil se Doktor. „Vy musíte být Harald I. zvaný Modrozub, jsem váš velký fanoušek. Rose, podívej!“ otočil se k hromadě chlupů, pod kterou mohla, či nemusela být skryta dívka. „To je Modrozub, komunikační génius!“

„Kdo jste?!“ zopakoval Harald I. svou otázku.

„Vždyť to říkám: váš fanoušek!“ zasmál se Doktor. „A pokud si to pamatují správně, v tuto chvíli je vaše říše v rozpuku, že? Staví se kostely, mosty... Je to prostě ‚networking‘ v praxi, jak tomu říkáme my znalci.“

„Kostely?“ zaváhal král.

„No, jistě. Počkat! Vy ještě nemáte kostely?“ vyhrkl Doktor a vytáhl svůj sonický šroubovák. Vikingové sebou vyděšeně trhli. Ozvalo se zabzučení a špička Doktorovy „kouzelné hůlky“ se rozzářila modře. „Tak to je špatné,“ řekl Doktor po chvíli. „Moc, moc špatné.“

„Co se děje, čaroději?“ zaváhal král.

„Doktore,“ opravil ho.

„Co se děje, *Doktore čaroději?*“ zeptal se Harald I. a promnul si vous. „Rozbijte tady tábor,“ přikázal členům své družiny a seskočil z koně. „Povězte, Doktore čaroději, je něco špatné?“

„Ó, je to moc a moc zlé. Zaprvé, říkáte mi ‚Doktor čaroděj‘, což zní spíše jako jméno komiksového hrdiny a věřte mi, že někým takovým já rozhodně nejsem, takže s tím radši hodně rychle přestaňte. A zadruhé, vy už byste měl mít touto dobou postavenou spoustu kostelů, takže co se děje?“

„Nevím, čemu mám věřit,“ pokrčil král Harald I. rameny. „Stále se nemohu rozhodnout, které náboženství je silnější. Na jedné straně Ódin, na druhé Pán. Je to moc těžké. A nyní ani nevím, proč vám to tu říkám.“

„To bude mým obličejem,“ zaculil se Doktor. „Je to prostě upřímná tvář.“

„Ten tábor!“ zahřměl král na svou družinu a odvedl pozornost od tématu.

„Jak jsme na tom s TARDIS?“ zamumlala Rose nevrle, když Harald I. odešel peskovat své poddané.

„Vše by mělo být v pořádku,“ řekl Doktor zamyšleně.

„Výborně, tak jdeme!“ zajásala a zatahala ho za rukáv jeho kožené bundy. Doktor však zůstal stát jako zařezaný.

„To bohužel nejde. Je tu paradox, který nemůžeme nechat jen tak být.“

„Ale no tak!“ zanaříkala. „Proč musíš vždycky objevit paradox na naprosto příšerných místech? Proč to nikdy nemůže být problém v nějakém slunném resortu? Navíc, tak si jeden král nemůže vybrat víru, to je toho. Jak nebezpečné to

může být? Chci říct, máma si jednou prošla budhistickou fází. Oholila si hlavu a každé ráno dělala jógu oblečená jenom v prostěradle. Nebylo to pěkný, ale dalo se to vydržet a ona s tím nakonec sekla sama. Proč teda nenecháme krále, ať si o tom rozhodne sám?”

„Možná proto, že v tomto případě jde o krále, který si podmanil kus Evropy, a ne o postarší ženskou, která vzdává pozdrav slunci oblečená v prostěradle. Už chápeš, kam tím mířím?”

„Za tu ‚postarší ženskou‘ by tě jistě něčím přetáhla. Navíc, je to jenom víra,“ pokrčila rameny.

„Rose, myslím, že jsem jeden z nejvíce benevolentních lidí, když přijde na náboženství. Koneckonců, sám jsem byl jednoho takového součástí. Tehdy byl můj obličej dokonce vytesaný do skály,“ řekl hrdě.

„Tebe snad někde uctívali?“ ušklíbla se.

„Uctívali, chtěli zabít, nač to slovíčkaření,“ ušklíbl se. „Jde mi o to, že tvá matka si může oslavovat koho a co chce, ale támhle náš Harald si ještě dnes večer musí ujasnit své priority, jinak to bude mít katastrofální následky.“

„Fajn, fajn, fajn, vzdávám to,“ povzdychla si. „Tak to tedy bude po tvém. Jaký máš plán?”

„Spoléhám na vánoční zázrak,“ řekl a šibalsky na ni mrkl.

„Tak to je hodně slabé,“ odsekla Rose.

„Měj taky trochu víry,“ ušklíbl se Doktor. „A teď zpátky do TARDIS, musíme se pořádně připravit.“

„Co jsi vlastně myslel těmi ‚katastrofálními následky‘?“ zeptala se Rose zvědavě, zatímco byl Doktor po hlavu zabořen v jedné bedně.

„Bez křesťanství král Harald I. nevybuduje jednu z nejrozsáhlejších komunikačních sítí, kterou kdy svět spatřil,“ ozvalo se z bedny. „Jeho lid zasáhne hladomor, protože s ním křesťanské státy odmítnou obchodovat a vůbec to nejdůležitější, pokud Harald I. nebude křesťan, tak ho brzy napadnou vojska Svaté říše římské. A to je zlé. Velice, velice zlé. Svatá říše římská pak nikdy nepadne.“

Doufám, že jsi se ve škole naučila mluvit německy a latinsky, protože se ti to bude hodit.“

„To zní vážně strašně, teď doufám, že nám to vyjde. Našel jsi tam něco?“

„Jen tohle,“ řekl Doktor a zvedl ruku s flétnou.

„A co s tím? Chceš jim zahrát koledy?“ zazubila se Rose.

„Koledy? Ze mě nedostaneš víc, než Sviť mi, sviť mi, hvězdičko,“ zamumlal.

„A proč se ten král nakonec rozhodl pro křesťanství?“

„Říká se, že za to mohl německý mnich Poppo. A co je zase tohle?“ zaváhal Doktor a vytáhl odznáček s malou bílou kočičkou.

„Nevěděla jsem, že máš taky rád kočky,“ ušklíbala se.

„To je pozůstatek z jednoho vážně šíleného období, nevěřila bys, jak jsem tehdy vypadal,“ řekl a odhodil odznáček pryč. „Tak, kde jsem to jenom byl. Ó, ano. Ten mnich Poppo ukázal králi, že křesťanství je nejsilnější náboženství tím, že zvedl holou rukou doruda rozžhavený železný kříž.“

„Auvajs,“ sykla Rose. „To byl ale chlapík, docela by mě zajímalo, kde se teď fláká.“

„Zjevně se mu do toho nechce, asi to nebude fanoušek metalu. Alespoň ne toho doruda rozžhaveného. A... No, to se podívejme!“

Z bedny se ozvalo zajásání a když se Doktor k Rose otočil, držel v ruce zlatý kříž posázený drahými kameny.

„Panejo, kde jsi to vzal?“ vyhrkla a převzala si od Doktora ten poklad. „To musí mít neskutečnou cenu!“

„Asi,“ řekl Doktor nezaujatě.

„Asi?“ zopakovala.

„Už si nepamatuji, kdo mi to dal,“ zamumlal. „Buď to byl dar od papeže Juliuse II. za odvrácení vzpoury nemrtvých, nebo jsem to koupil v newyorském vetešnictví za dolar devadesát devět.“

„Aha, no, a co s tím chceš vlastně dělat?“

„Co by,“ řekl Doktor a vytáhl vánoční světýlka. „Rose Tylerová, nastal čas to tu pořádně rozsvítit.“

A tak vzal Doktor cetku z bazaru, nebo poklad nedozírné ceny, a obalil ji ve vánočních světýlkách. Poté udělal několik úprav, kterým však Rose nerozuměla,

protože většina z nich byla provedena za pomoci hořáku, což nebyl úplně její obor. Doktor měl přes obličej přetaženou svářečskou helmu, ale Rose si i tak dokázala domyslet jeho rozzářený výraz, který nasadil kdykoli vymýšlel něco „nekalého“. Alespoň ona to za „nekalé“ považovala. Jeho nadšený výraz obvykle znamenal jen dvě věci: první, *někdo nás chce zabít*, nebo druhá, *už vím, jak to udělat, aby nás nezabili*. A Rose si moc přála, aby to byl ten druhý případ.

Když Doktorovi skončila jeho chvílka pro kutily, vyrazili společně zpět za vikinky. Ti již hodovali u táboráku losa, který mohl, i nemusel, být příbuzný s tím, který zavinil jejich ztrátu v lesích.

„Doktore čaroději!“ zaradoval se král. „Přišel jste mi pomoci urovnat si mysl? Pojdte, nestyďte se a jen se dejte do hodování. Váš pes se k nám může přidat.“

„Pes?“ odsekla Rose pohoršeně, stále zabalená do huňatého kožichu.

„Teď není na štekání vhodná doba,“ zaculil se Doktor a vytáhl zpoza bundy svou nejnovější hračku. „Víte, co to je?“

„Vypadá to jako jakási mišmaš věc,“ zaváhal král.

„Mišmaš věc, to se mi líbí,“ zamručel Doktor souhlasně. „To znamená jen dvě věci.“

„A jaké?“ zeptala se Rose.

„Zaprvé, Vikingové mají větší slovní zásobu, než jsem si myslel a zadruhé, asi jsem to přehnal s vánočními světýlky,“ zamumlal a zadíval se na něco, co kdysi bývalo křížem, ale nyní to spíš připomínalo tmavý kokon.

„Poprosím o chvílku pozornosti!“ řekl Doktor a zamával svou mišmaš věcí.

„Chvílku pozornosti, páni vikingové. Koukám se na vás, mladý muži,“ zazubil se na Svena, který se více než Doktorově vynálezu věnoval svému kousku pečeně.

„Já a můj pes jsme sem přišli s poselstvím!“ zazubil se Doktor. „Tento kříž,“ zamával s ním, „vám pomůže v konečném rozhodování, pane králi. Dovolte mi malou demonstraci.“

Po těchto slovech hodil svůj výtvar po Rose, která ho jen taktak chytila.

„Hej!“ okřikla ho.

Doktor na její námitky nereagoval a namířil na kříž svůj sonický šroubovák. Ozvalo se zabzučení a světýlka se rozzářila.

„Ó,“ vydechli vikingové obdivně a stáhli se k Rose jako můra lákaná na světlo.

„Jak vidíte, tady Rose kříž nepálí. To rád vidím, to poslední, co potřebuji je zjistit, že cestuji s upírem.“

„Ha, ha, ha,“ odfrkla.

„Ale to není možné!“ vyhrkl král. „To musí být trik! Dotkněte se toho rozžhaveného kovu vy, Doktore čaroději,“ rozkázal.

„Samozřejmě,“ řekl Doktor jistě. „Přeci jen se říká, že dobrého nepálí, že?“ dodal a vzal si kříž do rukou.

Další velké „óóó“ od vikingů.

„Je rozhodnuto!“ zajásal král a rozzářil se více než všechna světýlka na Staroměstském náměstí, kde Doktor roku 2005, či 2055, plus mínus pár staletí, popíjel svůj svařák a oddaloval vzpouru trdelníků. „Naším symbolem je od této chvíle kříž. Mocný kříž! Ó, Doktore čaroději, díky, že jste mi pomohl se rozhodnout,“ řekl a objal ho.

„Ehm, to je fantastické,“ řekl Doktor a poplácal krále po zádech. „A překvapivě snadné. Vám vikingům stačí opravdu málo.“

„Moc rozumu nepobrali,“ řekla Rose a vytáhla svůj telefon, na kterém se objevilo upozornění na zmeškaný hovor. „Tak, Doktore,“ dodala nedočkavě, „můžeme už jít? Mámě stydne krocan.“

„Pravda, tady už jsme stejně skončili,“ řekl Doktor hrdě. „Sfoukli jsme to rychle, žádná zranění a nikam jsi se nezatoulala. Učíš se rychle, Rose Tylerová.“

„Přímo od mistra,“ zazubila se.

„Mimochodem,“ řekl Doktor při cestě k TARDIS. „Říkala jsi, že v telefonu nemáš uloženého žádného vikinga, což není tak úplně pravda.“

„Prosím, neříkej, že jsi mi s někým domluvil schůzku,“ zanaříkala.

„Já a dohazovač?“ zašklebil se Doktor. „To ne. Něco takového bych nemohl Rickeymu udělat.“

„Mickeymu,“ opravila ho Rose.

„Tomu taky,“ zazubil se. „Ale ne, mluvil jsem o té malé ikonce, kterou máš v telefonu.“

Rose se zadívala na displej a poté se otočila zpět k Doktorovi.

„Říkal jsi, že to byl král Harald I. zvaný Modrozub, že jo?“ řekla a ukázala na ikonku s nápisem *Bluetooth*. „Takže jde o tohle?“

„Přesně tak,“ usmál se Doktor. „Kapesní viking, znáš snad něco lepšího? Harald I. dal svou komunikační síť dárek celému světu a ten mu to o několik stovek let oplatil. Tomu říkám kouzlo Vánoc a teď,“ řekl a otevřel dveře TARDIS, „tě vezmu domů.“

„No, konečně. Správné místo?“ zeptala se skepticky.

„Jistěže,“ odsekl.

„A správný čas?“

„Odchyłka plus mínus týden,“ zamumlal, když zadával souřadnice.

„Doktore,“ řekla káravě.

„Dobře, tak pár hodin, ano? Kvůli krocanu tvé matky přeci TARDIS nepřepřeracuju.“

„A žádná překvapení, jasné?“ řekla Rose pobaveně. „Jen cesta domů. Jestli narazíme na ztraceného Otce Vánoc, nebo na vánoční stromeček, který nás chce zabít, tak oficiálně končím.“

„Otec Vánoc má ode mě skvělou navigaci, ten se neztratí ani v té nejhustší mlze, a co se týče toho zabijáckého vánočního stromku,“ usmál se. „Ještě nikdy jsem nic šílenějšího neslyšel. Zabijácký vánoční stromek, takový nesmysl.“

Doktor zatáhl za páčku a TARDIS zahájila proces dematerializace. Se svým typickým hučením a vžúmováním začala mizet. Pomalu se ztrácela před očima divé zvěře, která se náhodou nachomýtlala v jejím okolí. Mizející telefonní budka tak traumatizovala jednoho nebohého losa a dva vykulené králíky, kteří se po této zkušenosti rozhodli přesunout své romantické hopkání někam jinam. Stačilo jen pár vteřin a Doktor, Rose i TARDIS byli pryč. Opustili vikinky a s nimi i 10. století. Jediné, co po nich zbylo, byl zdeformovaný sníh v místě, kde loď přistála a nápis „Bad Wolf“ vyřezaný do kůry stromu. To je však už zase jiný příběh, který si povíme někdy jindy.